

POESIA

Ricard Ripoll

La causa dels exilis

Meteora

Ricard Ripoll

La causa dels exilis

Editorial
Meteorα

Col·lecció: Mitilene, 38
Direcció: Jordi Cervera

LA CAUSA DELS EXILIS
© Ricard Ripoll Villanueva, 2015

Reservats tots els drets d'edició per
© Editorial Meteora, SL
Barcelona
www.editorialmeteora.cat
contacte@editorialmeteora.com

Primera edició: octubre de 2015

ISBN: 978-84-943629-7-2
Dip. Leg.: B.23156-2015

Imatge de la coberta: © Quetzalcòatl. *Codex Borbonicus*. Biblioteca de l'Assemblea Nacional, París.
Foto de la solapa: © Arnau Cañada

Disseny gràfic: Meteora, serveis editorials
Imprès a Impressió Offset Derra, Barcelona

SENSE L'AUTORITZACIÓ ESCRITA DE L'EDITOR, QUEDA RIGOROSAMENT PROHIBIDA,
SOTA LES SANCIONS ESTABLERTES PER LA LLEI, LA REPRODUCCIÓ TOTAL O PARCIAL D'AQUESTA OBRA
A TRAVÉS DE QUALSEVOL PROCEDIMENT MECÀNIC O ELECTRÒNIC,
INCLOENT-HI LA REPROGRAFIA, LA DIFUSIÓ PER XARNES TELEMÀTIQUES
I LA DISTRIBUCIÓ D'EXEMPLARS D'AQUESTA EDICIÓ
MITJANÇANT LLOGUER O PRÉSTEC PÚBLICS.

A la meva mare, in memoriam

¿És possible que un dubte delicat i harmeniós
puga, rònc, mantenir els paranys delitosos
que nien sempre al fons d'una clara memòria?

MARC GRANELL

Materials per a una mort meditada

Preludi

I en nits bategants d'estiu l'orgasme sempre més sostingut per flamígeres espases. Signes, geometria de neula tot volt els objectes concrets. Dormiu, dormiu, estilets de consagració en el compliment dels senyals del sender. Dormiu, motllos d'amor latents a la promesa d'ídols actius, que no serà el missatge ans desig en carn de perduració. Que el plaer derroti el nostre enemic interior amb lícits i divins paranys.

MIQUEL DE PALOL

Delta

Vosaltres, homes nascuts de la pedra, mireu el firmament abans de respondre:

Com fou el meu pare? Qui era i on viu?

Si sabeu on és el seu cau, feu que troni

i anuncieu l'adveniment d'una nova edat daurada.

He recorregut de nord a sud totes les terres, i només he vist misèria.

Els déus han esdevingut homes, i els homes han oblidat el moviment.

On és la mar?

Tots sabem que el gran mag ens sotja des de l'altra banda de la vida.

Creure ja no és suficient.

Hem d'iniciar el gest que ens alliberi:

fugir per trobar-nos en l'altre.

Demanem més que un pam de terra.

Volem –oh nefasta il·lusió– repartir el territori:

Fragmentar les unitats que ens empresonen.

Retrobar el rostre del nostre inconscient.

Ara sabeu per què sóc aquí, per què he sobreviscut al temps.

En partir vaig tallar les arrels en la nit dels sacrificis.

Vaig perdre la nostra mare i, ara, només em queda la recerca

i la voluntat de tornar a ésser.

He sabut que a l'Est es congriava la fugida

i remouré cel i terra, incansablement, a la recerca dels meus ossos.

Sempre caminaré, fins arribar a l'indret marcat pel destí.

Car nosaltres som destí, paciència i eternitat.

Hem de saber que no tornarem a fruir de la terra si no afegim als mots la passió dels

actes.

Demà ja és tard.

Des d'ara mateix ens cal unir la ploma i l'àncora, la paraula i el partir:

Així serem petja en el camí.

Defugim l'espasme que ens mortifica, inventem els encontres fortuïts,
camins cap a l'alfa de la marea i, en atènyer l'espai dels moviments contigus,
mirem el futur com una petja d'infinít.

Iniciem la utopia en contra de la guerra florida.

Demà deixaré la ciutat.

Obre les portes, Quilaztli.

Deixa que toqui amb les meves plomes la dolça cara de l'esdevenidor.

Demà ja és avui.

Deixaré la ciutat, però tornaré amb més forces acompanyat per l'ombra d'Akbar.

I esdevindrà doble. I tornaré a l'Est del teu cos.

T'estimaré en la fugida i, definitivament, seré Home.

Primer llibre

L'alliberament de Quetzalcòatl

No solament venim a dormir, no solament venim
a somiar al món:
venim a viure els dies del nostre sol de terra,
i l'herba de la primavera no necessita la nostra
mort...

AGUSTÍ BARTRA, *Quetzalcòatl*

Primer moviment: espasme

El mar era la por. Lligat d'heura i silenci,
mirava com les ones duïen la mort del sol.

AGUSTÍ BARTRA, *La fulla que tremola*

1

Ella m'espera, des del fons dels anys, tot espitllant sota l'imperi de les ombres.
Les hores creen moviments empedreïts i coven una passió perenne;
jo avanço cap a ella, trencat pels combats inútils, emperesit per la solitud.
No sabré inventar els mots necessaris —muntanyes sovint teàndriques—,
ni tampoc no recordaré la frescor de la llengua, aquell bes suau de la memòria.
Tanmateix, caldrà anomenar aquest desert de pedra dura,
de violència que s'estavellava contra els primers esguards,
car tot haurà de tenir nom, i viuré més enllà de la mudesa imposada.
I tu, ara, em veus? O només sents el buit i la presència feixuga d'aquest silenci?
He vingut fins a tu, o potser només ha estat una fugida!
Has de saber que quelcom existeix entre tu i el desert,
que una veu intenta emergir entre les sorres càlides.
Deixa ja les planes poroses d'una història plena de badomies.
Toca'm, o més aviat: talla'm amb la mirada la pell,
i escriu-hi, des d'ara, el teu nom, car demà ja seré vell!

Em pesen els anys, i tu esdevens ona.

No voldria fugir! Prefereixo oblidar les paraules de sempre,
el dany a la carn, i cercar la distòcia de la terra sense témer aqueixa gran por,
aqueixa guerra evident que ens separa, que ens allunya a cada flux,
com espasmes de la distància. El dolor del temps. El dolor de viure.

Del teu cos a les cel·les del dir, fruité el repòs del gest imminent.

No sé apropar-me al teu passat sense destruir l'instant pèrfid de la busca
clavada:

Aquelles hores immòbils com l'arbre arrelat per l'eternitat.

Profund pes de l'oblit, entre dos batecs.

Escolto, pensant encara en el nom que no hauries mai dit, l'incessant onatge
del desig.

Vindràs? Abandonaràs el teu espai eteri?

Vindràs a l'encontre dels moviments que, ona rere ona, hauré dibuixat?

Vindràs, com jo hauria desitjat, sense res?

Confinaré totes les frustracions en el mar perdut de la joventut.
T'oferiré il·lusions, i em sentiré vell, més vell que mai, abatut,
com si l'arribada al llindar del meu present hagués sofert els estralls de les paraules.
Perquè et diré, des de la primera mirada, que sóc absent;
i creuré que la mort podria alliberar-me d'aquestes faules.
Però sense tu, sense el pes d'un reflex creat a força d'oblits, a força de traïcions,
com gosaria partir?
Com podria deixar enrere la recerca de la pell lligada als meus neguits?
Et sentiria tan a prop! Et sentiria fins a la nafra!
Series el meu respir, i viuria d'esperar-te. Viuria de tu.
T'esperaria segles, potser. Amagat. I prepararia la raó del nostre encontre:
un vocabulari secret, una mena de logogrif en clau onírica,
que resoldries amb la paciència de la primera sang
o de la primera llet.

T'escruria des d'un cosmos fictici cartes tan llargues com l'esperança que nodririen
els teus viatges.

Els teus anhels, els meus, el despertar de les latituds fluorescents.

I miraries, perquè jo seria orb del meu esdevenidor, els horitzons il·luminats pels
somnia quan exacerbem la trobada.

Sabries esperar?

En el cel, on es dibuixen cossos blancs com alba primerenca,
sabries veure-hi la naixença del temps?

Ja series flama en la nit i hauries d'estar a l'aguait dels ulls, de mi;
i saber-te observada per solituds de pedra.

Coneixeríem la fondària de les tenebres.

Ensems patiríem l'espurneig de l'afany,
i seríem amants de l'infinit.

Em desesperaria la foscor de l'espera;
serien nits interminables de somnis continus,
i llençaria contra el teu cos encara jove els anys en fuga.
Hauríem d'evitar, entre tantes ficcions repetides, els paranys dels amants:
aquells mots indelebles a cops de tendresa.
Però, com et diria —més enllà de les pors quotidianes— els odis profunds de la meua
terra?
Com t'estimaria sense abandonar-te als meus combats interiors?
Cada matí sonarien els esquellots del record i, lentament, m'allunyaria de tu.
Inevitablement.
Preferiries oblidar? Oblidar el temps i el primer gest de la passió?
Preferiries, potser, defugir els gorgs preparats per la memòria?